
INFORMACJE I WYDARZENIA

RESOCJALIZACJA POLSKA
Nr 3/2012

Nadanie stopnia doktora habilitowanego

Beata Maria Nowak (2012)

Tytuł pracy habilitacyjnej: *Rodzina w kryzysie. Studium resocjalizacyjne*, PWN, Warszawa 2011 (dodruk: 2012), ss. 360. Recenzje wydawnicze: prof. zw. dr hab. Tadeusz Pilch, prof. zw. dr hab. Zdzisław Kosyrz.

Przewód habilitacyjny na Wydziale Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Kolokwium habilitacyjne odbyło się 17.04.2012 roku. Recenzenci w przewodzie habilitacyjnym: prof. zw. dr hab. Bronisław Urban; prof. zw. dr hab. Józefa Brągiel, prof. zw. dr hab. Tadeusz Pilch, prof. dr hab. Wiesław Ambrozik.

Irena Mudrecka (2012)

Tytuł pracy habilitacyjnej: *Poczucie odpowiedzialności młodzieży skonfliktowanej z prawem. Studium pedagogiczne*, Wydawnictwo Uniwersytetu Opolskiego, Opole 2010, ss. 424. Recenzje wydawnicze: prof. dr hab. Jan Szałański, prof. dr hab. Zdzisław Bartkowicz.

Przewód habilitacyjny na Wydziale Pedagogiki i Psychologii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie. Kolokwium habilitacyjne odbyło się 17.10.2012 roku. Recenzenci w przewodzie habilitacyjnym: prof. zw. dr hab. Andrzej de Tchorzewski, prof. dr hab. Marek Konopczyński, prof. dr hab. Zdzisław Bartkowicz, prof. dr hab. Czesław Kustra.

Wioletta Danilewicz (2011)

Tytuł pracy habilitacyjnej: *Rodzina ponad granicami. Transnarodowe doświadczenia wspólnoty rodzinnej*, Wyd. Trans Humana, Białystok 2010, ss. 426. Recenzje wydawnicze: prof. dr hab. Krystyna Słany, prof. dr hab. Janusz Surzykiewicz.

Przewód habilitacyjny na Wydziale Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Kolokwium habilitacyjne odbyło się 10.11.2011 roku. Recenzenci w przewodzie habilitacyjnym: prof. zw. dr hab. Ewa Syrek, prof. dr hab. Barbara Smolińska-Theiss, prof. zw. dr hab. Tadeusz Pilch, prof. zw. dr hab. Zbyszko Melosik.

Robert Opora (2011)

Tytuł pracy habilitacyjnej: *Ewolucja niedostosowania społecznego jako rezultat zmian w zakresie odporności psychicznej i zniekształceń poznawczych*, Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego, Gdańsk 2010 (dodruk: 2011), ss. 405. Recenzja wydawnicza: prof. dr hab. Marek Konopczyński.

Przewód habilitacyjny na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Gdańskiego. Kolokwium habilitacyjne odbyło się 14.04.2011 roku. Recenzenci w przewodzie habilitacyjnym: prof. zw. dr hab. Bronisław Urban, prof. zw. dr hab. Henryk Machel, prof. dr hab. Lesław Pytka, prof. dr hab. Wiesław Ambrozik.

WYDARZENIA

„NA HUŚTAWCE”

Pedagogium, Wyższa Szkoła Nauk Społecznych jest uczelnią, której pracownicy i studenci szczególnie mocno przejęci są ideą twórczej resocjalizacji, stworzoną przez rektora tej uczelni, prof. dr hab. Marka Konopczyńskiego, a także problematyką wykluczenia społecznego w ujęciu ogólnym. Te idee leżą u podstaw działalności Teatru Pedagogium i realizują się w jego poczynaniach artystycznych – od eksperymentu (zarówno literackiego, jak i teatralnego), aż po motywy wzięte z teatru resocjalizacyjnego. Tym razem dokonano niezwyklego przedsięwzięcia funkcjonującego pod nazwą roboczą Teatru Wykluczonych.

Zacząło się od tego, że do teatru zgłosiła się grupa warszawskich bezdomnych z propozycją współpracy. Chcieli opowiedzieć o swoim życiu, przezwyciężyć stereotypy związane z bezdomnością i – jak sami powiedzieli – „pobawić się w teatr...” Od wolontariuszy, studentów Pedagogium słyszeli, że jest to możliwe w tym miejscu. Rozpoczęły się prace. Ośmioro wykluczonych, weteranów warszawskich schronisk zaczęło przychodzić na spotkania do Teatru Pedagogium. Pierwsze rozmowy były dość sztywne, ale w miarę upływu czasu wszyscy coraz bardziej się otwierali. Pojawiły się najprawdziwsze opowieści, zwierzenia, refleksje.

Niepowtarzalny klimat towarzyszący tym spotkaniom znalazł wyraz w powstającej podczas nich sztuce „Na huśtawce”. Napisała ją Maria Lewandowska, starając się oddać ducha, treść i język opowieści bezdomnych, ich obserwacje, doświadczenia, uczucia. Zgodnie z życzeniem uczestników spotkań sztuka zawiera elementy groteski i metafory, a nawet komizmu. W inscenizacji Marioli Daszkiewicz-Konopczyńskiej główną rolę odgrywa owa tytułowa huśtawka, metaforycznie oddzielająca świat bezdomnych – surowe wnętrze schroniska – od świata „normalnego”, reprezentowanego przez widownię. Na huśtawce bujają się bohaterowie sztuki, nieprzerwanie balansujący pomiędzy dwoma rzeczywistościami.

Koncepcja autorska i reżyseria sztuki nie dają się już oddzielić od intencji i przekazu bezdomnych uczestników projektu, którzy wnoszą tu swoje opowieści, swoją muzykę, swoje rysunki i zdjęcia. Cały czas obecni, uczestniczą w pracy na wszystkich jej etapach – scenariuszowym, scenograficznym i reżyserskim. Fragmenty losów bezdomnych, ich marzenia i tęsknoty stanowią treść spektaklu. Jego prawdziwą istotą jest bowiem sam człowiek. Wykluczony, wyśmiewany, szykanowany, niechciany, który w tym teatrze może zaistnieć inaczej. Tu jego życie nabiera sensu i blasku, tu wreszcie jest akceptowany, podziwiany. Tu zaczyna wierzyć w siebie i innych ludzi.